

...Να είμαι ο εαυτός μου... (13007)

Μου αρέσει η πολιτική. Πρόσφατα το ανακάλυψα. Όσο όμως βλέπω το δικό μου ενδιαφέρον περί πολιτικής να ενισχύεται, τόσο βλέπω το αντίστοιχο ενδιαφέρον των συνομηλίκων μου να είναι πολύ περιορισμένο, έως και ανύπαρκτο. Αυτό βέβαια είναι χαρακτηριστικό της γενιάς μας. Είμαστε γενικά αυτό που λέμε «απολιτίκ». Λέγοντας «απολιτίκ» δεν εννοώ βέβαια ότι δεν είμαστε κομματικοποιημένοι - αυτό άλλωστε δεν το θεωρώ ανησυχητικό -, ούτε ότι η πολιτική δεν είναι το πρώτιστο ενδιαφέρον μας - κάτι επίσης φυσιολογικό-, αλλά το γεγονός ότι στερούμαστε και των στοιχειωδών γνώσεων που πρέπει να διαθέτει ένας νέος, γνώσεων τόσο πολιτικής, όσο και ιστορικής φύσεως. Όταν ένας μαθητής έχει την εντύπωση ότι ο Λένιν ήταν ο τραγουδιστής των Beatles και ο Μαρξ ένας συντηρητικός, όταν δε γνωρίζει τις έννοιες Αριστερά και Δεξιά, πώς μπορεί να θεωρηθεί πολίτης;

Σε αυτό το επίπεδο το σχολείο έχει αποτύχει. Γίνονται βέβαια προσπάθειες να αποκτήσουν τα παιδιά πολιτική παιδεία, ήδη από το Δημοτικό, μέσα από ειδικά μαθήματα. Το πρόβλημα όμως έγκειται στο ότι οι μαθητές το αντιμετωπίζουν ως τέτοιο: ένα δευτερεύον μάθημα. Αρκούνται λοιπόν σε μια επιφανειακή αποστήθισή του στο πλαίσιο μιας βαθμοθηρικής στάσης απέναντι στη γνώση.

Παρόλα αυτά, δεν μπορώ να πιστέψω ότι ο λόγος για τον οποίο πλέον και μόνο το άκουσμα της λέξης «πολιτική» προκαλεί στους νέους αποστροφή είναι το γεγονός αυτό καθ' εαυτό ότι διδάσκεται στο σχολείο. Ίσως έχουμε πειστεί ότι η πολιτική είναι κάτι «άπιαστο», κάτι που «δεν είναι για μας», ψευδαίσθηση που έχει δημιουργηθεί εν μέρει από τους ίδιους τους πολιτικούς με τους ξύλινους και πολλές φορές ανούσιους λόγους τους. Έτσι, απορρίπτοντας την πολιτική ως ανιαρή και «ακαταλαβίστικη», οι νέοι φτάνουν να παρασύρονται εύκολα από κάθε λογής ακραίες, φανατικές θεωρίες που αποτελούν απόδειξη ότι η ιστορία δεν μας έχει διδάξει τίποτα.

Αυτό όμως που με απασχολεί περισσότερο δεν είναι η έλλειψη πολιτικού ενδιαφέροντος, αλλά η έλλειψη ενδιαφέροντος για οτιδήποτε ουσιαστικό. Είναι γεγονός ότι η γενιά μου μοιάζει βυθισμένη στο βούρκο που λέγεται Facebook. Και θα συμπεριλάβω και τον εαυτό μου, αν και με μια ειδοποιό διαφορά: δεν είμαι σε τέτοιο βαθμό βυθισμένη σε αυτόν τον βούρκο. Μάλλον θα έλεγα ότι ίσα που βουτάω το πόδι μου, μια στο τόσο. Δεν έχω φτάσει στην ιδανική για μένα κατάσταση, το να μην έχω καθόλου, αλλά τουλάχιστον έχω διατηρηθεί στην αμέσως επόμενη, την αποχή. Το έχω μόλις ένα χρόνο, αλλά ήδη βρίσκεται στο καλάθι των αχρήστων για μένα. Ο μοναδικός λόγος που δεν έχω σβήσει το λογαριασμό μου είναι ότι το Facebook είναι το μόνο μέσο που εξασφαλίζει άμεση, σχεδόν στιγμιαία ανταπόκριση (μιας και όλοι είναι συνδεδεμένοι) σε τυχόν ερώτησή μου για κάτι που αφορά το σχολείο. Πραγματικά όμως δεν καταλαβαίνω το νόημα, το όλο «κόνσεπτ». Γιατί να βγάζω συνεχώς

φωτογραφίες, αφού τελικά αυτή που ανεβάζω, όντας επεξεργασμένη, δε θα έχει καμιά σχέση με την πρωτότυπη; Γιατί να πρέπει να ενημερώνω συνεχώς τους «φίλους» μου για ό,τι κάνω; Νομίζω ότι έχει χαθεί πλέον η έννοια της ιδιωτικότητας. Υπό κανονικές συνθήκες, αν κάποιος μας ακολουθούσε και δημοσίευε το τι κάναμε, πού ήμασταν και με ποιον, πιθανότατα να τον διώκαμε ποινικά... τώρα μόνοι μας δίνουμε αναφορά. Επιπλέον, οι πάντες έχουν πάνω από 2000 φίλους και αυτό πραγματικά με κάνει να απορώ: πώς μπορεί κάποιος να έχει τόσους φίλους; Φτάνω λοιπόν στο συμπέρασμα ότι όλα αυτά τα άτομα είναι στην καλύτερη περίπτωση απλοί γνωστοί, ενώ στην χειρότερη εντελώς άγνωστοι. Πόσοι άραγε από αυτούς τους διαδικτυακούς φίλους έχουν σηκώσει έστω και μία φορά το τηλέφωνο για να μας ακούσουν;

Φαίνεται λοιπόν ότι έχουμε παγιδευτεί σε μια επιδεικτική μανία. Δείχνουμε ότι έχουμε πολλούς φίλους, δείχνουμε ότι βγαίνουμε συχνά βόλτα, δείχνουμε ότι περνάμε καλά, δείχνουμε ότι είμαστε όμορφοι, δείχνουμε, δείχνουμε, δείχνουμε. ΣΕ ΠΟΙΟΝ ΟΜΩΣ; Σε ποιον χρειάζεται να αποδείξουμε κάτι; Ποιος πρέπει να εντυπωσιαστεί για να νιώσουμε καλά; Μήπως τελικά τις δικές μας αδυναμίες πασχίζουμε να κρύψουμε, το δικό μας κενό να καλύψουμε;

Απάντηση δεν μπορώ να δώσω εγώ, μόνο ο καθένας ξεχωριστά για τον εαυτό του. Ούτε μπορώ εγώ να κρίνω τη συμπεριφορά των άλλων, πολύ απλά γιατί δεν κατέχω καμία αυθεντία, καμία αλήθεια. Δε μπορώ να έχω καμιά αξίωση από κανέναν, μόνο από τον εαυτό μου: να είμαι ο εαυτός μου.